

Arrest

nr. 177 384 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart het Iraakse staatsburgerschap te bezitten en bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U bent geboren in Diyala, maar sinds 2006 woont u in Bagdad.

In 1988 wordt uw broer J.(…) geëxecuteerd door het toenmalige regime van Saddam Hussein, omdat hij ervan verdacht wordt een deserteur en verrader te zijn toen hij als soldaat meestreed in de oorlog tegen Iran.

U spreekt Engels en wendt deze kwaliteit aan in uw beroepsleven: toen u nog in Diyala woonde, was u leraar Engels, en later, in 2004, bent u bewaker/tolk voor het Amerikaanse leger en beveiligingsfirma's.

Als u in 2006 naar Bagdad verhuist omwille van het sektarische geweld in Diyala, gaat u er aan de slag als boekhouder voor de Amerikaanse organisatie International Relief & Development (IRD). In 2008 trekt IRD zich terug uit Irak en sindsdien gaat u opnieuw aan de slag als leraar Engels in een aantal scholen in Bagdad.

Op 2 januari 2015 wordt u van op straat meegenomen en vastgehouden door een extreem-islamitische groepering. Ze verlangen van u dat u stopt met Engelse les te geven omdat dat de taal van het Westen is. Ze willen ook dat u andere leraars Engels ervan overtuigt om met hun werk te stoppen. Wegens de mishandelingen tijdens uw vasthouding geeft u toe, maar u bent niet van plan om ook echt met hen samen te werken. U wordt de dag na uw meenamen vrijgelaten. U blijft nog een week thuis wonen, neemt verlof op uw school en stuurt uw vrouw in die tijd naar haar ouders. Na uw week verlof gaat u elders in Bagdad onderduiken tot uw vertrek. U vraagt uw vrouw uw ontslag op uw school te regelen; u zegt haar dat ze uw directeur moet laten weten dat u werk in het buitenland heeft gevonden.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 27 juli 2015. Van Bagdad vliegt u naar Ankara (Turkije). Daar blijft u ongeveer tien dagen. U neemt de boot naar Griekenland om zo verder te gaan via Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België. In België dient u op 27 augustus 2015 een asielaanvraag in.

In uw afwezigheid komen uw belagers in Bagdad nog een aantal keer naar uw huis en vragen in de buurt waar u bent. Later, in oktober 2015, steken ze ook uw huis in brand.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Iraakse identiteitskaart, uw originele Iraakse nationaliteitsbewijs, uw originele Iraakse paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van uw jongste dochter, een kopie van uw diploma, twee originele werkbades, drie originele lerarenkaarten, zes originele documenten in verband met uw werk voor IRD, een kopie van een brief van het Ministerie van Onderwijs, vier originele foto's en kopies van vijf Belgische medische attesten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt u een aantal elementen aan te halen waarom u uit uw land van herkomst Irak bent gevlucht: de executie van uw broer in 1988, de veiligheidssituatie in Diyala (de provincie waar u vandaan komt) in 2006 en uw ontvoering in Bagdad in 2015 omdat u leraar Engels bent (CGVS p. 10-12). Het Commissariaatgeneraal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen als zou u begin 2015 in Bagdad meegenomen zijn door een extremistische groep omwille van uw werk als leraar Engels.

Zo verklaart u dat u op 2 januari 2015 in uw wijk Al Sha'ab in Bagdad van op straat werd meegenomen toen u op weg was naar uw werk, maar waar precies in de wijk uw ontvoering plaatsvond zou u zich niet meer herinneren (CGVS p. 12). Het is vreemd dat u niet de minste indicatie kan geven van waar precies in de wijk dit gebeurde, aangezien u naar eigen zeggen gewoon onderweg was naar het werk (nl. de Marwa-school in Al Sha'ab waar u sinds begin 2014 aan de slag was, CGVS p. 4 & p. 6). Immers, als u al een jaar het traject van bij u thuis naar deze school aflegde, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u beter kan aangeven waar onderweg uw ontvoering zou hebben plaatsgevonden. Hoewel u daar verschillende keren naar gevraagd wordt, blijkt u niet te kunnen aangeven wie uw ontvoerders zouden zijn of wie zij zouden vertegenwoordigen – zo heeft u het onder andere over 'een islamitische groep', 'extreme moslims', 'criminelen' en 'Arabieren van Irak' en kon het volgens u zowel IS of Al Nusra Front zijn als de milities (Hezbollah, Asaeb Ahl al Haqq, Jaesh al Mehdi) – u somt met andere woorden zowat alle grotere gewapende groeperingen op die in Irak actief zijn, maar u kan allerm minst aangeven om welke groep het precies zou gaan. U weet zelfs niet of het één van de milities was die in uw buurt actief waren en kan zelfs niet aangeven of het om een sjiiitische dan wel soenitische groepering zou gaan (CGVS p. 10, p. 12-13); wat bijzonder opmerkelijk is voor de context van sektarische spanningen in Bagdad waarin u leefde (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Nochtans had de baas van uw ontvoerders u toegesproken tijdens uw detentie en verklaarde u dat u later niet naar uw schoonouders wou verhuizen omdat de groep verantwoordelijk voor uw ontvoering 'daar een kantoor had' (CGVS p. 10, p. 12). Ook blijkt u na uw ontvoering nog een half jaar in Bagdad gebleven te zijn en wist u al langer dat leraars het doelwit konden zijn van aanslagen/ontvoeringen (al in 2013 werd daartomtrent een brief van het Ministerie van Onderwijs verspreid onder leraars, CGVS p. 6-7 + document 5). In deze context is het maar weinig overtuigend dat u op geen enkele manier kan aangeven wie verantwoordelijk zou geweest zijn voor uw ontvoering. Bijkomend kan volgende opmerking gemaakt worden bij uw vermoeden dat IS misschien achter uw ontvoering zou kunnen zitten. Uit informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat IS wel aanwezig is in Bagdad, maar dat zij onder de oppervlakte opereren, in zogenaamde 'sleeper cells' en er alles aan doen om onder de radar te blijven (het ontwijken van openlijke confrontaties en mogelijke risico's die tot hun ontmaskering kunnen leiden, staan centraal). Dat zij u in deze context zomaar op straat, in het bijzijn van getuigen (waarbij aldus de kans

dat zij opgemerkt zouden worden niet gering was), zouden meenemen op klaarlichte dag, is bijgevolg maar weinig plausibel.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u uw eigen school niet op de hoogte heeft gebracht van wat u overkomen was en dat u verder ook geen andere stappen ondernomen heeft om uw probleem aan te kaarten, zoals bijvoorbeeld naar de politie gaan. Dit is des te opvallend aangezien u toch al van in 2013 op de hoogte was van wat leraars Engels kan overkomen; u had toen immers een brief onder ogen gehad van het Ministerie van Onderwijs waarin stond dat het nodig is de noodzakelijke procedures te volgen indien leraars Engels aangevallen worden (CGVS p. 6, p. 14, p. 16 + document 5). Anders gezegd, dat u zich op geen enkele manier de moeite getroost om uw probleem aanhangig te maken, doet weinig goeds aan uw asielrelaas. U werpt hiertegen op dat u geen tijd had om naar de politie te gaan en dat u hen niet vertrouwt omdat ze geïnfilteerd zijn door 'gewapende mensen' (CGVS p. 16). Welnu, aangezien u nog een half jaar na uw ontvoering in Bagdad bleef wonen en u niet blijkt te weten wie precies achter uw ontvoering zat (zie boven), kunnen deze argumenten bezwaarlijk weerhouden worden als valabele verschoning voor uw passiviteit op dit vlak.

Een aantal andere elementen doorheen uw verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit. U werd naar eigen zeggen de dag na uw meenamen opnieuw vrijgelaten en ging sindsdien niet meer werken op school. Na twee dagen pas belde u uw directeur met de melding dat u afwezig was met pijn in de rug en dat u daarom één week verlof aanvroeg (over uw ontvoering vertelde u niets); de directeur stemde in met de week verlof. U verklaart hierbij dat een lesgever op school wel voor één dag afwezig kan zijn, maar dat ze na die dag wel vragen waar de leraar in kwestie is. In uw geval zou dit evenwel niet gebeurd zijn: u verklaart dat niemand u iets vroeg of u contacteerde na uw eerste dag afwezigheid (pas twee dagen na uw vrijlating zou u dus zelf de directeur opgebeld hebben met uw vraag tot verlof). Op de vraag waarom de school u zelf al niet gecontacteerd had na uw eerste dag afwezigheid (zoals gebruikelijk zou geweest zijn), verklaart u dat uw telefoon afgenomen was tijdens uw detentie. Als u opgemerkt wordt dat er wel meerdere manieren zijn om iemand te contacteren (bijvoorbeeld u proberen bereiken via uw vrouw of iemand bij u thuis langs sturen), verklaart u dat uw directeur enkel uw nummer had en niet dat van uw vrouw (CGVS p. 14-15). Dit is evenwel maar een weinig overtuigend antwoord. Bijgevolg biedt u geen afdoende verklaring waarom uw school na één dag afwezigheid niet had proberen uit te vinden waar u was of waarom u niet kwam werken, zoals volgens uw eigen verklaringen toch gebruikelijk zou zijn geweest. Verder verklaart u dat u nog een week thuis bleef wonen en dat u na die week ergens anders in Bagdad ging onderduiken. U voegt eraan toe dat uw vrouw uw directeur opbelde na 'ongeveer één of twee maanden' om hem te melden dat u werk in het buitenland had gevonden en dat u daarom ontslag wou nemen. Even later echter zegt u dat uw vrouw de directeur al contacteerde voor dit nieuws na het aflopen van uw week verlof. Als u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen op dit punt, verklaart u 'ik had de vraag niet goed begrepen', wat evenwel maar een povere uitleg vormt voor de opgemerkte anomalie (CGVS p. 15). Over uw vraag aan uw vrouw om aan uw directeur te laten weten dat u zagezegd werk had gevonden bij een buitenlandse firma en daarom uw ontslag zou indienen, kan trouwens nog gewezen worden op het volgende. U kan geen enkel antwoord geven op de vraag wat uw vrouw aan de directeur zou gezegd hebben als hij zou vragen bij welk bedrijf u aan de slag zou gaan, wat uw functie daar zou zijn of om welk land het zou gaan. U verklaart hieromtrent dat dat 'zijn zaak niet is' en hij zoiets niet mag vragen (CGVS p. 15-16). Het is echter maar weinig overtuigend dat uw vrouw zo onvoorbereid uw directeur inlichtte over uw fictieve jobaanbieding in het buitenland. Niets garandeerde u immers dat de directeur die net een leraar Engels uit zijn personeel zag vertrekken, geen vragen zou stellen waar u dan wel aan de slag zou gaan. Verder verklaart u dat u vrouw voor u uw ontslag regelde bij de daartoe bevoegde instantie – de procedure zou door haar in gang gezet zijn, onder andere aan de hand van een aanvraag die ze had ingediend met de werkelijke reden van uw ontslag (CGVS p. 15-16). Van deze procedure en/of aanvraag legt u echter niet het minste begin van bewijs neer, ondanks het feit dat u nog contact heeft met uw familie in Bagdad (CGVS p. 4).

Ter staving van uw relaas over uw ontvoering in 2015 legt u een aantal documenten neer, meer bepaald vier foto's van uw huis dat men na uw vertrek in brand zou gestoken hebben en met graffiti bespoten zou hebben (CGVS p. 7-8 + document 12) en een aantal Belgische medische attesten (CGVS p. 8 + document 15). Deze documenten kunnen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen echter niet weerleggen. Om te beginnen kan opgemerkt worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig werd aangetoond, is dit in casu niet het geval. Het huis dat op de foto's te zien is, kan bovendien eender welk huis zijn, zonder dat hieruit kan blijken dat het in de door u vermelde omstandigheden of op het door u vermelde moment (i.e. oktober 2015) zou vernield zijn. De Belgische medische attesten maken melding van uw rugpijn (die u naar eigen zeggen zou opgelopen hebben door de foltering tijdens uw detentie begin 2015), maar in verband deze stukken dient hoe dan ook te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de

omstandigheden waarin een persoon verklaart zijn verwondingen te hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit medisch attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan gesteld worden dat de door u neergelegde documenten in verband met uw relaas de ongeloofwaardigheid hiervan niet kunnen herstellen. Bovendien, in verband met uw verwondingen aan uw rug die u naar eigen zeggen zou opgelopen hebben tijdens uw detentie, rijst de vraag waarom u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw bezoeken bij een dokter in Bagdad die u naar eigen zeggen consulteerde kort na uw vrijlating. U verklaart dat u wat dit betreft wel attesten had, maar dat u die thuis achtergelaten heeft omdat u gehaast was om dat huis te verlaten (CGVS p. 8-9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u na uw vrijlating nog een week thuis bent blijven wonen 'voor uw behandeling' en om 'uw vertrek voor te bereiden en te regelen' (CGVS p. 9, p. 12, p. 14), wat bezwaarlijk kan gezien worden als haast om het huis te verlaten waardoor u de attesten niet kon meenemen. Ook blijkt uw schoonvader na uw vertrek uit uw huis nog af en toe naar dat huis teruggekeerd te zijn om te zien hoe het ermee stond (CGVS p. 8) – hieruit blijkt dat u wel degelijk nog in de mogelijkheid verkeerde om zelfs na het verlaten van uw huis relevante documenten uit dat huis te bemachtigen. Dat u er in deze context niet in slaagt enig begin van bewijs van uw medische attesten uit Irak neer te leggen, is dan ook bijzonder opmerkelijk. Als u hierop gewezen wordt, geeft u geen overtuigende verklaring; meer nog, u herhaalt nog eens dat u bezig was met alles voor te bereiden om te vertrekken maar dat u die documenten 'vergeten' bent (CGVS p. 17). Van iemand die alles in het werk stelt om zijn vertrek voor te bereiden, is het opvallend dat hij verklaart dat hij dacht dat 'dat niet nodig was' (CGVS p. 17) en kan toch verwacht worden dat hij relevante documenten en/of tastbare bewijzen die zijn relaas zouden kunnen staven, niet zomaar vergeet.

Ten tweede haalt u aan dat uw broer J.(...) in 1988 werd geëxecuteerd door het toenmalige regime van Saddam Hoessein omdat ze hem er tijdens de oorlog met Iran van verdachten een verrader te zijn (in werkelijkheid had zijn legergeenheid gewoon gevraagd zich terug te trekken uit de strijd) – u voegt eraan toe dat het regime van Saddam uw familie sindsdien met haat naar jullie begon te kijken (CGVS p. 10-11). Echter, de vraag rijst waarom deze gebeurtenis uit 1988 (van bijna dertig jaar geleden, ten tijde van Saddam Hoessein) voor u nog enig risico op vervolging zou inhouden indien u op dit moment naar uw land van herkomst Irak zou terugkeren. Immers, in 2003 – vijftien jaar na de executie van uw broer – vond er een belangrijke en ingrijpende machtswissel plaats in Irak waarbij het Baath-regime van Saddam Hoessein officieel beëindigd werd en een nieuw regime in de plaats kwam (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierop gelet kan uw vrees ten opzichte van dit verdreven regime van Saddam in uw hoofde nog bezwaarlijk actueel genoemd worden. Als antwoord hierop verklaart u dat de mensen van het regime nu de leiders van gewapende groepen zijn en dat u bang bent van aanhangers van extremisten – u verduidelijkt zichzelf door te stellen dat de mensen van de Baath-partij er nu nog zijn met een nieuw uniform (u weet evenwel niet om wie het concreet gaat) (CGVS p. 11). Dit zijn evenwel louter vermoedens en vage verklaringen en niet meer dan speculaties van uw kant, waarmee u uw bewering niet concreet ondersteunt. Bovendien, op de vraag of u enige aanwijzingen heeft dat wat er met uw broer gebeurd was in 1988 nu nog een probleem zou zijn voor u, verklaart u dat het eerder een probleem voor uw familie was en niet zozeer voor u; uw eigenlijke probleem zou eruit bestaan dat u was opgepakt als leraar (CGVS p. 11). Welnu, met dergelijke verklaringen haalt u geen overtuigende elementen aan waarom u vanwege de feiten in 1988 nu nog het voorwerp zou uitmaken van vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land – voor wat betreft uw persoonlijke probleem als leraar kan verwezen worden naar hierboven (zie boven).

Ten derde wijst u op het sektarische geweld dat in 2006 in Diyala (de provincie waar u vandaan komt en tot dat jaar ook woonde) de kop opstak – bij wijze van voorbeeld haalt u aan dat een neef langs uw vaders kant vermoord werd. Omwille van deze verslechterde veiligheidssituatie, verhuisde u met uw familie in dat jaar naar Bagdad waar u eerder al werkzaam was geweest (nl. bij Al Katin Group als tolk, CGVS p. 5 + document 7) en waar u zich sindsdien (duurzaam) ging vestigen en uw leven verder uitbouwde; u woonde en werkte er tot uw vertrek in 2015 (CGVS p. 2, p. 5-6, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u omwille van deze 'oorlogssituatie' in Diyala, zoals u ze zelf noemt, nooit zelf persoonlijke problemen heeft ondervonden en blijken er geen elementen die erop zouden wijzen dat in uw hoofde het vluchtelingenstatuut zou kunnen toegekend worden. U wijst immers enkel op de algemeen verslechterde context voor sjiïeten in Diyala in die periode zonder dat daaruit een actuele, intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou moeten blijken (CGVS p. 11). Meer nog, u bent destijds om deze reden niet uit uw land vertrokken op zoek naar internationale

bescherming, maar bent in uw land gebleven en ging zich vestigen in Bagdad waar u uw leven verderzette. U verklaart dat u ook in Bagdad geen gevoel van veiligheid had (CGVS p. 10), maar wat dit betreft kan gewezen worden op de onderstaande alinea's (zie onder).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er op basis van de door u opgeworpen elementen niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraakse nationaliteitsbewijs, uw Iraakse paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw jongste dochter, uw diploma, twee werkbadges, drie lerarenkaarten, zes documenten in verband met uw werk voor IRD bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van uw dochter, uw burgerlijke staat en uw professionele carrière, maar zijn niet van dien aard dat ze de hierboven beschreven analyse zouden kunnen wijzigen. De overige documenten (de foto's van uw huis, de brief van het Iraakse Ministerie van Onderwijs en de Belgische medische attesten) werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten

tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat de bestreden beslissing gekenmerkt wordt door een kennelijke onredelijkheid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt u een aantal elementen aan te halen waarom u uit uw land van herkomst Irak bent gevlucht: de executie van uw broer in 1988, de veiligheidssituatie in Diyala (de provincie waar u vandaan komt) in 2006 en uw ontvoering in Bagdad in 2015 omdat u leraar Engels bent (CGVS p. 10-12). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen als zou u begin 2015 in Bagdad meegenomen zijn door een extremistische groep omwille van uw werk als leraar Engels.

Zo verklaart u dat u op 2 januari 2015 in uw wijk Al Sha'ab in Bagdad van op straat werd meegenomen toen u op weg was naar uw werk, maar waar precies in de wijk uw ontvoering plaatsvond zou u zich niet meer herinneren (CGVS p. 12). Het is vreemd dat u niet de minste indicatie kan geven van waar precies in de wijk dit gebeurde, aangezien u naar eigen zeggen gewoon onderweg was naar het werk (nl. de Marwa-school in Al Sha'ab waar u sinds begin 2014 aan de slag was, CGVS p. 4 & p. 6). Immers, als u al een jaar het traject van bij u thuis naar deze school aflegde, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u beter kan aangeven waar onderweg uw ontvoering zou hebben plaatsgevonden. Hoewel u daar verschillende keren naar gevraagd wordt, blijkt u niet te kunnen aangeven wie uw ontvoerders zouden zijn of wie zij zouden vertegenwoordigen – zo heeft u het onder andere over ‘een islamitische groep’, ‘extreme moslims’, ‘criminelen’ en ‘Arabieren van Irak’ en kon het volgens u zowel IS of Al Nusra Front zijn als de milities (Hezbollah, Asaeb Ahl al Haqq, Jaesh al Mehdi) – u somt met andere woorden zowat alle grotere gewapende groeperingen op die in Irak actief zijn, maar u kan allerm minst aangeven om welke groep het precies zou gaan. U weet zelfs niet of het één van de milities was die in uw buurt actief waren en kan zelfs niet aangeven of het om een sjiiitische dan wel soenitische groepering zou gaan (CGVS p. 10, p. 12-13); wat bijzonder opmerkelijk is voor de context van sektarische spanningen in Bagdad waarin u leefde (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Nochtans had de baas van uw ontvoerders u toegesproken tijdens uw detentie en verklaarde u dat u later niet naar uw schoonouders wou verhuizen omdat de groep verantwoordelijk voor uw ontvoering ‘daar een kantoor had’ (CGVS p. 10, p. 12). Ook blijkt u na uw ontvoering nog een half jaar in Bagdad gebleven te zijn en wist u al langer dat leraars het doelwit konden zijn van aanslagen/ontvoeringen (al in 2013 werd daartomtrent een brief van het Ministerie van Onderwijs verspreid onder leraars, CGVS p. 6-7 + document 5). In deze context is het maar weinig overtuigend dat u op geen enkele manier kan aangeven wie verantwoordelijk zou geweest zijn voor uw ontvoering. Bijkomend kan volgende opmerking gemaakt worden bij uw vermoeden dat IS misschien achter uw ontvoering zou kunnen zitten. Uit informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat IS wel aanwezig is in Bagdad, maar dat zij onder de oppervlakte opereren, in zogenaamde ‘sleepers cells’ en er alles aan doen om onder de radar te blijven (het ontwijken van openlijke confrontaties en mogelijke risico's die tot hun ontmaskering kunnen leiden, staan centraal). Dat zij u in deze context zomaar op straat, in het bijzijn van getuigen (waarbij aldus de kans dat zij opgemerkt zouden worden niet gering was), zouden meenemen op klaarlichte dag, is bijgevolg maar weinig plausibel.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u uw eigen school niet op de hoogte heeft gebracht van wat u overkomen was en dat u verder ook geen andere stappen ondernomen heeft om uw probleem aan te kaarten, zoals bijvoorbeeld naar de politie gaan. Dit is des te opvallend aangezien u toch al van in 2013 op de hoogte was van wat leraars Engels kan overkomen; u had toen immers een brief onder ogen gehad van het Ministerie van Onderwijs waarin stond dat het nodig is de noodzakelijke procedures te volgen indien leraars Engels aangevallen worden (CGVS p. 6, p. 14, p. 16 + document 5). Anders gezegd, dat u zich op geen enkele manier de moeite getroost om uw probleem aanhangig te maken, doet weinig goeds aan uw asielrelaas. U werpt hiertegen op dat u geen tijd had om naar de politie te gaan en dat u hen niet vertrouwt omdat ze geïnfilteerd zijn door 'gewapende mensen' (CGVS p. 16). Welnu, aangezien u nog een half jaar na uw ontvoering in Bagdad bleef wonen en u niet blijkt te weten wie precies achter uw ontvoering zat (zie boven), kunnen deze argumenten bezwaarlijk weerhouden worden als valabele verschoning voor uw passiviteit op dit vlak.

Een aantal andere elementen doorheen uw verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit. U werd naar eigen zeggen de dag na uw meenamen opnieuw vrijgelaten en ging sindsdien niet meer werken op school. Na twee dagen pas belde u uw directeur met de melding dat u afwezig was met pijn in de rug en dat u daarom één week verlof aanvraagde (over uw ontvoering vertelde u niets); de directeur stemde in met de week verlof. U verklaart hierbij dat een lesgever op school wel voor één dag afwezig kan zijn, maar dat ze na die dag wel vragen waar de leraar in kwestie is. In uw geval zou dit evenwel niet gebeurd zijn: u verklaart dat niemand u iets vroeg of u contacteerde na uw eerste dag afwezigheid (pas twee dagen na uw vrijlating zou u dus zelf de directeur opgebeld hebben met uw vraag tot verlof). Op de vraag waarom de school u zelf al niet gecontacteerd had na uw eerste dag afwezigheid (zoals gebruikelijk zou geweest zijn), verklaart u dat uw telefoon afgenomen was tijdens uw detentie. Als u opgemerkt wordt dat er wel meerdere manieren zijn om iemand te contacteren (bijvoorbeeld u proberen bereiken via uw vrouw of iemand bij u thuis langs sturen), verklaart u dat uw directeur enkel uw nummer had en niet dat van uw vrouw (CGVS p. 14-15). Dit is evenwel maar een weinig overtuigend antwoord. Bijgevolg biedt u geen afdoende verklaring waarom uw school na één dag afwezigheid niet had proberen uit te vinden waar u was of waarom u niet kwam werken, zoals volgens uw eigen verklaringen toch gebruikelijk zou zijn geweest. Verder verklaart u dat u nog een week thuis bleef wonen en dat u na die week ergens anders in Bagdad ging onderduiken. U voegt eraan toe dat uw vrouw uw directeur opbelde na 'ongeveer één of twee maanden' om hem te melden dat u werk in het buitenland had gevonden en dat u daarom ontslag wou nemen. Even later echter zegt u dat uw vrouw de directeur al contacteerde voor dit nieuws na het aflopen van uw week verlof. Als u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen op dit punt, verklaart u 'ik had de vraag niet goed begrepen', wat evenwel maar een povere uitleg vormt voor de opgemerkte anomalie (CGVS p. 15). Over uw vraag aan uw vrouw om aan uw directeur te laten weten dat u zogezegd werk had gevonden bij een buitenlandse firma en daarom uw ontslag zou indienen, kan trouwens nog gewezen worden op het volgende. U kan geen enkel antwoord geven op de vraag wat uw vrouw aan de directeur zou gezegd hebben als hij zou vragen bij welk bedrijf u aan de slag zou gaan, wat uw functie daar zou zijn of om welk land het zou gaan. U verklaart hieromtrent dat dat 'zijn zaak niet is' en hij zoiets niet mag vragen (CGVS p. 15-16). Het is echter maar weinig overtuigend dat uw vrouw zo onvoorbereid uw directeur inlichtte over uw fictieve jobaanbieding in het buitenland. Niets garandeerde u immers dat de directeur die net een leraar Engels uit zijn personeel zag vertrekken, geen vragen zou stellen waar u dan wel aan de slag zou gaan. Verder verklaart u dat u vrouw voor u uw ontslag regelde bij de daartoe bevoegde instantie – de procedure zou door haar in gang gezet zijn, onder andere aan de hand van een aanvraag die ze had ingediend met de werkelijke reden van uw ontslag (CGVS p. 15-16). Van deze procedure en/of aanvraag legt u echter niet het minste begin van bewijs neer, ondanks het feit dat u nog contact heeft met uw familie in Bagdad (CGVS p. 4).

Ter staving van uw relaas over uw ontvoering in 2015 legt u een aantal documenten neer, meer bepaald vier foto's van uw huis dat men na uw vertrek in brand zou gestoken hebben en met graffiti bespoten zou hebben (CGVS p. 7-8 + document 12) en een aantal Belgische medische attesten (CGVS p. 8 + document 15). Deze documenten kunnen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen echter niet weerleggen. Om te beginnen kan opgemerkt worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig werd aangetoond, is dit in casu niet het geval. Het huis dat op de foto's te zien is, kan bovendien eender welk huis zijn, zonder dat hieruit kan blijken dat het in de door u vermelde omstandigheden of op het door u vermelde moment (i.e. oktober 2015) zou vernield zijn. De Belgische medische attesten maken melding van uw rugpijn (die u naar eigen zeggen zou opgelopen hebben door de foltering tijdens uw detentie begin 2015), maar in verband deze stukken dient hoe dan ook te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de

omstandigheden waarin een persoon verklaart zijn verwondingen te hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit medisch attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan gesteld worden dat de door u neergelegde documenten in verband met uw relaas de ongeloofwaardigheid hiervan niet kunnen herstellen. Bovendien, in verband met uw verwondingen aan uw rug die u naar eigen zeggen zou opgelopen hebben tijdens uw detentie, rijst de vraag waarom u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw bezoeken bij een dokter in Bagdad die u naar eigen zeggen consulteerde kort na uw vrijlating. U verklaart dat u wat dit betreft wel attesten had, maar dat u die thuis achtergelaten heeft omdat u gehaast was om dat huis te verlaten (CGVS p. 8-9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u na uw vrijlating nog een week thuis bent blijven wonen 'voor uw behandeling' en om 'uw vertrek voor te bereiden en te regelen' (CGVS p. 9, p. 12, p. 14), wat bezwaarlijk kan gezien worden als haast om het huis te verlaten waardoor u de attesten niet kon meenemen. Ook blijkt uw schoonvader na uw vertrek uit uw huis nog af en toe naar dat huis teruggekeerd te zijn om te zien hoe het ermee stond (CGVS p. 8) – hieruit blijkt dat u wel degelijk nog in de mogelijkheid verkeerde om zelfs na het verlaten van uw huis relevante documenten uit dat huis te bemachtigen. Dat u er in deze context niet in slaagt enig begin van bewijs van uw medische attesten uit Irak neer te leggen, is dan ook bijzonder opmerkelijk. Als u hierop gewezen wordt, geeft u geen overtuigende verklaring; meer nog, u herhaalt nog eens dat u bezig was met alles voor te bereiden om te vertrekken maar dat u die documenten 'vergeten' bent (CGVS p. 17). Van iemand die alles in het werk stelt om zijn vertrek voor te bereiden, is het opvallend dat hij verklaart dat hij dacht dat 'dat niet nodig was' (CGVS p. 17) en kan toch verwacht worden dat hij relevante documenten en/of tastbare bewijzen die zijn relaas zouden kunnen staven, niet zomaar vergeet.

Ten tweede haalt u aan dat uw broer J.(...) in 1988 werd geëxecuteerd door het toenmalige regime van Saddam Hoessein omdat ze hem er tijdens de oorlog met Iran van verdachten een verrader te zijn (in werkelijkheid had zijn legereenheid gewoon gevraagd zich terug te trekken uit de strijd) – u voegt eraan toe dat het regime van Saddam uw familie sindsdien met haat naar jullie begon te kijken (CGVS p. 10-11). Echter, de vraag rijst waarom deze gebeurtenis uit 1988 (van bijna dertig jaar geleden, ten tijde van Saddam Hoessein) voor u nog enig risico op vervolging zou inhouden indien u op dit moment naar uw land van herkomst Irak zou terugkeren. Immers, in 2003 – vijftien jaar na de executie van uw broer – vond er een belangrijke en ingrijpende machtswissel plaats in Irak waarbij het Baath-regime van Saddam Hoessein officieel beëindigd werd en een nieuw regime in de plaats kwam (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierop gelet kan uw vrees ten opzichte van dit verdreven regime van Saddam in uw hoofde nog bezwaarlijk actueel genoemd worden. Als antwoord hierop verklaart u dat de mensen van het regime nu de leiders van gewapende groepen zijn en dat u bang bent van aanhangers van extremisten – u verduidelijkt zichzelf door te stellen dat de mensen van de Baath-partij er nu nog zijn met een nieuw uniform (u weet evenwel niet om wie het concreet gaat) (CGVS p. 11). Dit zijn evenwel louter vermoedens en vage verklaringen en niet meer dan speculaties van uw kant, waarmee u uw bewering niet concreet ondersteunt. Bovendien, op de vraag of u enige aanwijzingen heeft dat wat er met uw broer gebeurd was in 1988 nu nog een probleem zou zijn voor u, verklaart u dat het eerder een probleem voor uw familie was en niet zozeer voor u; uw eigenlijke probleem zou eruit bestaan dat u was opgepakt als leraar (CGVS p. 11). Welnu, met dergelijke verklaringen haalt u geen overtuigende elementen aan waarom u vanwege de feiten in 1988 nu nog het voorwerp zou uitmaken van vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land – voor wat betreft uw persoonlijke probleem als leraar kan verwezen worden naar hierboven (zie boven).

Ten derde wijst u op het sektarische geweld dat in 2006 in Diyala (de provincie waar u vandaan komt en tot dat jaar ook woonde) de kop opstak – bij wijze van voorbeeld haalt u aan dat een neef langs uw vaders kant vermoord werd. Omwille van deze verslechterde veiligheidssituatie, verhuisde u met uw familie in dat jaar naar Bagdad waar u eerder al werkzaam was geweest (nl. bij Al Katin Group als tolk, CGVS p. 5 + document 7) en waar u zich sindsdien (duurzaam) ging vestigen en uw leven verder uitbouwde; u woonde en werkte er tot uw vertrek in 2015 (CGVS p. 2, p. 5-6, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u omwille van deze 'oorlogssituatie' in Diyala, zoals u ze zelf noemt, nooit zelf persoonlijke problemen heeft ondervonden en blijken er geen elementen die erop zouden wijzen dat in uw hoofde het vluchtelingenstatuut zou kunnen toegekend worden. U wijst immers enkel op de algemeen verslechterde context voor sjiïeten in Diyala in die periode zonder dat daaruit een

actuele, intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou moeten blijken (CGVS p. 11). Meer nog, u bent destijds om deze reden niet uit uw land vertrokken op zoek naar internationale bescherming, maar bent in uw land gebleven en ging zich vestigen in Bagdad waar u uw leven verderzette. U verklaart dat u ook in Bagdad geen gevoel van veiligheid had (CGVS p. 10), maar wat dit betreft kan gewezen worden op de onderstaande alinea's (zie onder).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er op basis van de door u opgeworpen elementen niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraakse nationaliteitsbewijs, uw Iraakse paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw jongste dochter, uw diploma, twee werkbadges, drie lerarenkaarten, zes documenten in verband met uw werk voor IRD bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van uw dochter, uw burgerlijke staat en uw professionele carrière, maar zijn niet van dien aard dat ze de hierboven beschreven analyse zouden kunnen wijzigen. De overige documenten (de foto's van uw huis, de brief van het Iraakse Ministerie van Onderwijs en de Belgische medische attesten) werden reeds eerder besproken (zie boven). (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In repliek op de vaststelling dat verzoeker niet de minste indicatie kan geven van de plaats in de wijk Al-Sha'ab in Bagdad waar hij op weg naar zijn werk zou zijn ontvoerd, laat verzoeker gelden dat zijn verklaring dat het in de wijk Al-Sha'ab was toch als een voldoende precieze lokalisatie van de feiten dient te worden beschouwd. Hij stelt dat van hem toch niet kan worden verwacht dat hij het huisnummer geeft van de woning voor dewelke hij werd ontvoerd. Hij betoogt dat indien de ontvoering had plaatsgevonden in de nabijheid van een belangrijk gebouw, hij dit wel had weten te vermelden, maar dat het volkomen te begrijpen is dat hij de ontvoering niet preciezer kan lokaliseren als het gaat om een gewone straat waar de woningen allemaal gelijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen preciezere aanduiding kon geven van de plaats waar hij in Bagdad zou zijn ontvoerd dan dat het in de wijk Al-Sha'ab was op de weg naar zijn werk. Aangezien verzoeker al een jaar het traject van zijn huis naar zijn werk aflegde, kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat hij concreter kan aangeven waar op dit traject de ontvoering zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker weet zelfs niet de naam van de straat te noemen waar het zou zijn gebeurd. Het loutere gegeven dat er zich geen bekend of in het oog springend gebouw bevindt in deze straat, kan niet verklaren waarom verzoeker desbetreffend niet preciezer kon zijn. De Raad kan niet aannemen dat verzoeker, na gedurende een jaar herhaaldelijk hetzelfde traject te hebben afgelegd, niet bekend zou zijn met bepaalde referentiepunten aan de hand waarvan hij eventuele voorvallen op dit traject zou kunnen situeren.

Betreffende zijn onwetendheid aangaande de identiteit van de personen die hem ontvoerden, betoogt verzoeker dat uit het feit dat de groep of militie in kwestie zich niet aan hem heeft kenbaar gemaakt niet kan worden afgeleid dat de ontvoering en detentie niet zouden hebben plaatsgevonden. Verzoeker redeneert *a contrario* en stelt dat indien hij de ontvoering verzonnen had, hij wel een groep of militie zou noemen. Het feit dat hij geen naam vermeldt, in plaats van er een te verzinnen, pleit volgens hem toch voor zijn eerlijkheid. Waar in de bestreden beslissing de hypothese dat het Islamitische Staat (IS) zou kunnen zijn geweest wordt ontkracht, werpt verzoeker op dat hij nooit heeft gezegd dat hij door IS zou zijn ontvoerd en dat hij IS enkel heeft vernoemd als mogelijke daders samen met een vijftal andere groepen en milities. De Raad merkt vooreerst op dat in zoverre verzoeker betoogt dat zijn onwetendheid juist getuigt van zijn waarachtigheid, aangezien hij toch gemakkelijk een naam kon verzinnen, hij niet kan worden gevolgd. De redenering dat onwetendheden in het asielrelaas met betrekking tot de kernelementen daarvan erop duiden dat de asielzoeker eventuele hiaten in zijn kennis over de vervolgingsfeiten niet tracht op te vullen door zaken te verzinnen en dat hij bijgevolg de waarheid vertelt, houdt immers geen steek. De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaring dat hij niet naar zijn schoonouders wou verhuizen omdat de groep verantwoordelijk voor zijn ontvoering 'daar een kantoor had' (stuk 10, gehoorverslag, p. 10) in ernstige mate afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Gelet op voormelde verklaring, alsook het gegeven dat verzoeker na zijn ontvoering nog een half jaar in Bagdad zou zijn gebleven, is het volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker niet over de minste aanwijzing beschikt omtrent de identiteit van zijn ontvoerders. Het gegeven dat hij IS slechts heeft genoemd als mogelijke daders naast een aantal andere milities of groeperingen, doet hieraan geen afbreuk.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker kopieën van een aantal stukken, waarbij hij tevens een vertaling naar het Engels voegt. Het betreft een document dat betrekking heeft op de medische verzorging die hij

in Bagdad zou ontvangen hebben na zijn ontvoering (stuk 1), een document dat betrekking heeft op zijn ontslag als leraar Engels (stuk 2) en een document dat betrekking heeft op de brandstichting in zijn woning (stuk 3). Van voormelde stukken legt verzoeker middels een aanvullende nota van 4 oktober 2015 de originelen voor, vergezeld van een beëdigde vertaling naar het Nederlands (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). De Raad merkt op dat verzoeker, tijdens zijn gehoor gevraagd of hij over enige documenten of attesten beschikt aangaande zijn medische opvolging in Bagdad, antwoordde dat hij deze in zijn haast thuis had achtergelaten. Hem vervolgens gevraagd of hij doelt op het huis dat vernield is, antwoordde hij: *“Ja. Dat lag dus in mijn huis maar dat is dan afgebrand.”* (stuk 10, gehoorverslag, p. 9). In zoverre verzoeker toen suggereerde dat de medische attesten waarover hij beschikte waren achtergebleven in de brand, kan hoegenaamd niet worden verklaard hoe het mogelijk is dat hij nadien alsnog de originelen ervan voorlegt. Verzoeker verklaart niet waarom hij pas naar aanleiding van zijn beroep tegen de bestreden beslissing in staat is voormeld medisch rapport neer te leggen, gelet op zijn verklaringen dat hij na zijn vrijlating nog gedurende een week thuis was en dat zijn schoonvader nog af en toe naar het huis is teruggekeerd, waaruit blijkt dat hij wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om zelfs na het verlaten van zijn huis daaruit relevante documenten te bemachtigen (stuk 10, gehoorverslag, p. 8, 9, 12). Wat betreft het document waarin de bevoegde instantie zich akkoord verklaart met verzoekers ontslag als leraar Engels, dient te worden opgemerkt dat dit van 25 februari 2015 dateert. Toen verzoeker tijdens zijn gehoor werd gevraagd of hij enige documenten of attesten had in verband met de ontslagprocedure, antwoordde hij evenwel dat hij niets had meegenomen en voegde hij eraan toe dat het in Irak lang duurt voor men documenten krijgt (stuk 10, gehoorverslag, p. 16). Het is niet aannemelijk dat indien de beslissing inzake zijn ontslag dateert van eind februari 2015 verzoeker daarover nog niet zou hebben beschikt toen hij eind juli 2015 Irak verliet (stuk 10, gehoorverslag, p. 3). Tot slot moet aangaande het document betreffende de brandstichting in verzoekers woning worden opgemerkt dat er duidelijk geknoeid werd met de datum, welke vaststelling op fundamentele wijze afbreuk doet aan de authenticiteit van dit document. Het weze bovendien benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie SRB *“Irak. Valse documenten en corruptie”* van 3 februari 2012) blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Aangaande de voorgelegde Belgische medische attesten voert verzoeker aan dat het feit dat een arts vaak niet met volledige zekerheid de oorzaak van verwondingen kan schetsen niet wegneemt dat deze medische attesten, in combinatie met een geloofwaardig asielrelaas een bijkomend element kunnen uitmaken en dat het geheel van de aangehaalde elementen kan leiden tot een erkenning als politiek vluchteling. De Raad wijst verzoeker erop dat uit het voorgaande genoegzaam is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. In de mate dat documenten, zoals hoger reeds uiteengezet, slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, vermogen zij verzoekers geloofwaardigheid niet te herstellen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 8) als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verzoeker toont niet aan dat in dat UNHCR in richtlijnen adviseert om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud het advies van UNHCR weergegeven in "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat dient de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief, zoals verzoeker suggereert, niet te worden onderzocht.

Verzoeker verwijst naar arrest 165 615 van 12 april 2016 van de Raad. Dit arrest kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF